

РЕШЕНИЕ

№ 10931

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разглежда дело номер **1208** по описа за **2025** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ (УС на АПИ) чрез юрисконсулт Д. Д. срещу Решение № 5263 от 04.12.2024г. по НАХД № 5886/2024г. на СРС, 14 състав, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от АПИ. С ЕФ, на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на „Транспортер“ ЕООД, в качеството на собственик на пътно превозно средство – специален автомобил „Ман 19.320 Ф“ с рег. [рег.номер на МПС] е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. С доводи за материална незаконосъобразност и необоснованост на решението, моли съда да постанови решение, с което да го отмени и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът – „Транспортер“ ЕООД – [населено място], представлявано от управителя Е. Л. Л., редовно призован, не се представлява, с писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Моли за присъждане на съдебни разноски за адвокатско възнаграждение съгласно представен списък и договор за правна помощ.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 01.09.2023г. в 12:00 часа ППС специален автомобил „Ман 19.320 Ф“, рег. [рег.номер на МПС] с технически допустима максимална маса 18000 кг, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 0, собственост на „Транспортер“ ЕООД – [населено място], се е движило по път А-6 /км 60+705/, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа. За превозното средство няма издадена валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението е установено с устройство № 10192, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал. 1 от Закона за пътищата /ЗП/, намиращо се на път А-6 км 60+705. За установеното от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП е генериран доказателствен запис. С оглед горното на дружеството е издаден процесния електронен фиш за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП му е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че издавайки атакувания електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, вместо да състави АУАН и последващо НП, АНО е допуснал съществено процесуално нарушение, с което са накърнени императивни законови разпоредби, а същевременно са значително ограничени и правата на нарушителя да упражни ефективно правото си на защита като възрази по смисъла на чл. 42, т. 8 и чл. 44, ал. 1 ЗАНН, представи доказателства в подкрепа на своите твърдения и евентуално – оспори фактическите констатации на контролните органи. Отделно от това СРС е анализирал разпоредбата на чл.2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019г. относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО, съгласно която: "Доставчиците на ЕУЕПТ информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недекларирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такава е предвидена съгласно националното законодателство". В случая доставчикът на електронната услуга за събиране на пътни такси за изминато разстояние, респ. АПИ, е следвало да уведоми собственика и ползвател на ППС, за конкретния случай на недекларирана пътна такса и да предложат възможност за отстраняване на нередността преди да се пристъпи към ангажиране на административнонаказателната отговорност на собственика на процесното ППС. В този смисъл е и последното изменение на ЗП със ЗИДЗП, ДВ, бр. 14 от 2023 г., с който са регламентирани нови разпоредби - чл. 10б, ал. 7-9 ЗП, в сила от 01.01.2024г., с които националното законодателство е съобразено изцяло с

изискванията на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г., в частност с чл. 2, § 7 от същия. В този смисъл СРС прави извод, че неправилно дружеството е санкционирано за извършеното деяние, което се изразява в неподаване на съответните данни като е следвало да му се предостави възможност да заплати дължимата такса за преминаване през съответните участъци, в срок до 14 дни, считано от уведомяването и едва при неспазване на задължението да пристъпи към предприемането мерки за санкциониране.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания електронен фиш на дружеството е вменено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба собственикът на пътно превозно средство (ППС) е длъжен да не допуска движение на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС. Съгласно чл. 179, ал. 3б, изр. 1 и 3 от ЗДвП собственикът на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно декларираните данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП, се наказва с "глоба" в размер 2500 лева, а ако е юридическо лице/едноличен търговец – с "имуществена санкция" в размер 2500 лева. Когато в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател, имуществената санкция по ал. 2 се налага на него / чл. 187а, ал. 3 от ЗДвП/

Настоящата инстанция изцяло споделя изложените от въззивната инстанция доводи за допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост на обвинението. Обжалваният електронен фиш е издаден преди 13.02.2024г. – датата, на която с ДВ бр. 13 от 13.02.2024 г. е изменена разпоредбата на чл. 189ж от ЗДвП, следователно към момента на издаването му не е възможно ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушител по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж от ЗДвП.

Крайният извод на съда се явява правилен и с оглед постановеното от СЕС по дело С-61/23 Решение от 21.11.2024 г., че член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер. От изложено следва, че налагането на имуществена санкция във фиксиран размер от 2500 лв., за което е издаден процесният ЕФ, се явява направено в противоречие с принципа за съразмерност, което противоречие на самостоятелно правно основание обуславя незаконосъобразността на процесния ЕФ.

В т. 49 от Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. е посочено, че ЗДвП не дава право на сезирания съд да изменя налаганите глоби или имуществени санкции, и по-конкретно да намалява фиксирания размер в зависимост от характера или тежестта

на извършеното нарушение. Според СЕС, единственото предвидено в тази система адаптиране на размера глобите се отнася до категорията, към която спада съответното превозно средство, която се определя въз основа на броя на осите му, но това адаптиране не отчита характера и тежестта на извършеното нарушение.

В т. 50 от Решението, Съдът на Европейския съюз е посочил, че при налагането на наказанието сезираният съд не може да вземе предвид разстоянието, изминато от превозното средство, без водачът да е заплатил дължимата пътна такса, тъй като размерът на глобата, с която се санкционира неизпълнението на задължението за плащане, е фиксиран и не се променя нито в зависимост от изминатите без разрешение километри, нито според това дали нарушителят е заплатил предварително размера на ТОЛ таксата за даден маршрут. Освен това адаптирането е изключено, дори ако разстоянието може да бъде изчислено впоследствие. При тези съображения следва да се посочи, че законодателното предвиждане на една абсолютна по размер имуществена санкция изключва възможността съда да извърши преценка относно съразмерността на наказанието и да наложи размер различен от фиксирания такъв.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл.63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 550 лева съгласно представения договор за правна помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5263 от 04.12.2024г. по НАХД № 5886/2024г. на СРС, 14 състав, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от Агенция "Пътна инфраструктура".

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на „Транспортер“ ЕООД – [населено място], представлявано от управителя Е. Л. Л. съдебни разноски по делото в размер на 550 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.